

fra det private Led over til noget, der bedre sikrer Befolkningen og Togforholdenes regelmæssige Gang. Jeg har ikke argumenteret med, at Skolen er stor og god, og derfor skulde vi give den noget, men jeg argumenterede ud fra, at Forholdene, som de ere, ere uforvarselige. Jeg udtalte udtrykkeligt, at vel kunde det, at Skolen laa i min Valgkreds berettigede mig til at interessere mig for Sagen, men at det, jeg væsentlig slog paa, var, at det vilde være uheldigt, om vi her i Rigsdagen skulde staa og tale saa lang Tid frem og tilbage om disse Par Tusinde Kr., medens der imidlertid kunde ske en større eller mindre Ulykke ved Ladelund. Det er for mig Hovedsagen at faa Forholdene betryggede med Hensyn til Driften af Banen, og jeg gav en Fremstilling af, hvordan Forholdene vare. Man kan ikke fra Toget se Folk, der nærme sig Banen, inden de ere inde paa Banelinien. Jeg nævner dette sidste, fordi jeg ved, at de Jerbanefolk, der føre disse Tog, beklage sig over dette Forhold. Der er ellers kun faa Steder i Jylland, hvor man ikke om Dagen kan overse Jerbanelinien et godt Stykke frem efter, da Terrainet i Reglen er fladt, medens man om Natten kan se Lygten paa Leddet, men det kan man altsaa ikke her. Jeg har argumenteret ud fra, at Statsbanerne ogsaa fra deres Standpunkt maa have en stor Interesse i at faa dette Forhold forandret, og jeg mente, at det Tilskud, der tilbydes, baade naar Hensyn tages til Anlægget, og til de Følger, det har for Skoleforstanderen, ingenlunde er ringe i Forhold til det, der kræves af Statskassen.

N. Jensen: Jeg ønsker kun at gøre den højtærede Minister opmærksom paa, at naar jeg havde nævnt, at Skolen havde udviklet sig og var bleven meget større end oprindeligt, var det, fordi jeg mente, at der laa ogsaa en Tilkendegivelse af, at Banerne selvfølgelig havde en ikke saa ringe Fortjeneste af Skolen. Men den ærede Minister lod skinne igennem, hvis jeg da forstod ham ret, at hvis man kunde faa Landbrugsministeriet eller Kultusministeriet til at gøre noget til Støtte for denne Sag, vilde han ikke have noget derimod. Det forekommer mig, at det vil være det samme, hvad enten Pengene bevilges paa den ene eller den anden Ministers Budget til dette Forholds Ordning. Men jeg er enig med den sidste ærede Taler (L. Rasmussen), og det antydede jeg ogsaa, da jeg

talte før, i, at naar Hensyn skal tages til de Folk, der skulle færdes ved Jernbanen, vil det være i alle Parters Interesse at faa dette Forhold ordnet paa en tilfredsstillende Maade.

H. Madsen: Jeg finder Anledning til at sige til de Udtalelser, der fremkom fra den højtærede Minister angaaende Udgiften til Dampskibsforbindelsen Frederikshavn—Laurvig, som han ansatte jeg tror til 450,000 Kr. aarlig, at jeg ikke havde vidst, at dette berørte Danmark. Jeg er gaaet ud fra efter de Forhandlinger, der have foreligget om denne Sag, at det var en Udgift, som Norge paatog sig. Stilles der Krav til Danmark om at yde noget dertil, forandrer det jo Sagen noget, men under de tidligere Forhandlinger har der ikke været krævet et Tilskud, og naar dette ikke er Tilfældet, spiller det jo ikke nogen Rolle for Danmark, hvis Norge skulde finde Anledning til at sætte en saadan Dampskibsforbindelse i Gang. Man har fra Norges Side tidligere ytret Ønske om at faa Posten fra og til Vesteuropa besørget gennem Jylland til det sydlige Udland, idet de have ment at kunne faa den billigere besørget den Vej end gennem Sverige ad Vestbanen. Saa vidt mig bekendt, give de en Postsubvention paa 75,000 Kr. til Sverige, medens Danmark, naar vi fik den ordinære Frimærkebetaling, ikke vilde forlange noget særligt for at besørge den norske Post. Anledningen til, at dette Ønske ofte har været fremme i Norge, har, som sagt, været, at de kunne faa en hurtigere Forbindelse gennem Danmark, men det har strandet paa, at Udgifterne til at sætte disse Skibe i Gang, vare for store. Jeg har ikke vidst, at der krævedes noget Bidrag fra vor Side.

Ministeren for offentlige Arbejder (Svend Høgsbro): Spørgsmaalet om den af den sidste ærede Taler berørte Forbindelse mellem Frederikshavn og Laurvig var fremme i Jernbanekommissionen i 1898—99, og det er, om jeg husker ret, derfra, jeg har denne Oplysning, at en daglig Forbindelse mellem Frederikshavn og Laurvig vilde koste 450,000 Kr. Allerede den Gang turde man ikke anbefale Oprettelsen af en saadan Forbindelse, naar man ikke paa Forhaand havde Tilsagn fra Norge om, at der derfra vilde blive givet et betydeligt Bidrag dertil eller en passende Betaling for Postbefordringen ad denne Route. Der er ikke siden fra Norge, heller ikke efter